ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΥΦΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΑΛΛΟΔΑΠΩΝ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Αὐγούστου 1940

Ἀριθ. πρωτ.

Ἀγαπητέ μοι κ. Πάτροκλε

Δὲν γνωρίζω, ἂν σήμερον εἶναι δυνατὸν νὰ ἐφευρεθῇ ἱστορία τοῦ ἀπὸ Σμυρνίας φιλοτιμοτάτου Παϊσίου. Ὑπῆρχεν ὅμως τοιαύτη ἄλλοτε ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν λεγομένων κυρίως ἑλληνικῶν σχολῶν. Τὸν ἔβλεπον ἐξ μαθητὴς μετ' ἄλλων εἰκόνων. Τῷ 1880-81 ἤμην μαθητὴς τῆς πρώτης ἑλληνικοῦ καὶ ἡ τάξις μας ἐκοσμεῖτο ὑπὸ τὸ ἄνω μέρος τῆς αἰθούσης. Ἐκεῖ ἐν ὅλον ἔβλεπον τὰς ἀνωτέρας εἰκόνας καὶ τὰς ἐχαρᾶμεν ἕκαστος εἰς τὴν μνήμην μου. Αἱ εἰκόνες ἦσαν: ἡ τῶν τριῶν ἱεραρχῶν χρυσοκόλλητος λίαν καλλιτεχνικὴ καὶ ἀρκετὰ μεγάλη εἰκόνα ἀκριβοῦς ἐλληνικοῦ ἐπιστολίου καὶ δοτὴν τῆς ἡγεμονίας εἰς Ἀθήνας κατὰ τὸν φέρουσαν τραγῳδίαν τοῦ Εὐριπίδου μὲ δίσκον πάνω εἰς τὴν τραγῳδίας, ἔφερε τώρα δὲν ἐνθυμοῦμαι, ἀλλὰ δύναμαι νὰ τὸ ἀποφανθῶ εἰς τὴν τραγῳδίαν, ὡραία εἰκὼν πολυχρώμου, ἔγκυρον μου ἀν ἀγγελόνου ἡ ἀπὸ γύψου μεγάλου τοῦ ξυλείου. Ὡραία ἀκόμη εἰς τὴν ἐπιγραφὴν τῆς φιλοτιμοτάτης κυρίας γραμμένη ὑπὸ ἑκατονταετίας, ὡς μοῦ εἶπεν ὁ τότε διευθυντὴς Διακοβίτης κατὰ 3000 ἐλπίδα περὶ τὴν ἐξ λαμπρὸς· ἡ τελετουργία μὲ πραγμάτων ἀρκετὰ περιεργοτάτη· ἀπὸ τὸ ἑνὸς περιποιήσεως μεταξὺ λοιπῶν θεῶν καὶ τοῦ Ἡρακλέους καὶ κάποιοι οἱ Τιτάνες βάθους μεγάλης ἐλπίδος· προσωπογραφία γέροντος τοῦ διευθυντοῦ τῆς σχολῆς, πιθανὸς τοῦ Ἀδάμου Κοραῆ (1836) καὶ ἡ φωτογραφία τοῦ Παϊσίου μέχρι τοῦ στήθους, λευκοπώγων σεβασμίου ἱερεβόλου μετὰ τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς ἐν τοῦ καλλιμαυχίου μανδύας καὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ τραχήλου ἐξηρτημένου διὰ χρυσῆς ἁλύσεως ἐγκολπίου, ὁ μακαρίτης πατήρ μου, ὅπως διδάσκαλος μαθητὴς τῆς φαρμακῆς ἑλλ. κυρίας σχολῆς, πρὶν ἢ κατὰ αὐτὴν τὴν 1846, ἔνεκα μου ἔλεγε κατὰ τὸν διευθυντὴν τοῦ Γ. Τοσκάκη (1832) ὅτι ἡ σωστὴ ἐξ ὁ λόγος φωτογραφία ἦτο τοῦ κόπου καὶ ἱστορικοῦ μητροπολίτου Παϊσίου, ἦν ὁ διευθυντὴς τῆς σχολῆς Κ. Οἰκονόμος τῷ 1818 δανείσθη καὶ φωτογράφησεν, ὅπως τὴν κόνιν εἰς λιθογραφίαν εἰς τὸ ἐν Βιέννῃ ἐκδοθὲν ἱστόριμόν του ~~[illegible]~~ ἱστοριογραφικὴ περιγραφὴ τῆς ἐπιφανείας φυσιογνωμίας ἂν εἶχεν διὰ ἀρχαιοπρεποῦς προσόψεως εἰς τὸν μητροπολίτην. Δυστυχῶς τὸ πρῶτον αὐτὸν ἐφεύρεθεν διὰ ἔχει τοιαύτην λιθογραφίαν, ἀλλ' εἰς τὴν τάξιν ἔχει δύο τοιαύτας, μίαν λιθογραφίαν τῆς ἐπιφανείας ἑκατὸν λεπτομερῶν καὶ ἄλλην 14 νομισμάτων τῆς φυλάξεως, εἰς τὰς φιλοτιμοτάτας σήμερον σφίξεις ἐλπιζομένη εἰς γνωστὴ μεγάλου τοῦ μητροπολίτου Νικηφόρου τοῦ Λεσβίου (1825-50) περιγραφὴ αὐτὴ μετὰ τοῦ ἀρχιμανδρικοῦ μανδύα καὶ τῆς πατριαρχικῆς του ράβδου. Ἐφύλαξεν εἰς τὴν κόλλαν τῆς γραφομένης φίλης μου θεοφανοῦς Ἰωάννου Χ. Κωνστ. Κοΐρτζόγλου, τὸ ὁποῖον ἦτο υἱὸς τῆς ἐπ' ἀδελφῇ ἀνεψιᾶς τοῦ Νικηφόρου. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἂν καλεσθῇ καλλιτέχνης ἀκριβὴς διὰ τὴν μουσείον ἢ ἐπὶ πρόθυμος, ἡ κυρία θεοφανοῦ, ἥτις εἶναι εὐχαρίστως καὶ ἄνωθεν, θὰ προθυμοποιηθῇ νὰ παραδώσῃ αὐτὴν εἰς τὸ αὐτόθι ἀφοσιωτόν μας, ὅπως αἰνοποιηθῇ ἐκεῖ. Ὡσαύτως εἶδον εἰκόνα ἀνωνύμου καὶ βουλγαρικοῦ συγγράμματος τὰς εἰκόνας τοῦ μητροπολίτου Χρυσάνθου τοῦ ἀπὸ Κρήτης καὶ τοῦ διαδόχου του Παϊσίου τοῦ βουλγαρίσαντος ἀπὸ Σμύρνης. Δὲν γνωρίζω ὅμως, πόθεν ἐλήφθησαν.

(ἀκαταλύτου ἀποδεικτικοῦ).

Θά ἐπιθύμουν νά μάθω ἀν τά κείμενόμενα θρακικά διαβέλκον χῶρον περί τάς 20 ἡμέρας δ' ἐκείνον μαθήτης μου εἰς Δουΐρχε θρακικῆς τάξεως ἀν μετ' ὀλίγας ἡμέρας δέ εἶχε ἐπιστρέψει. Βραδύτερον δέ παῦ ἀποκαλύψω καί ἀναμένομαι τό ἀκριβέστατον σύνταγμα τῆς γλωσσικῆς ἐπιστήμης μου δεύτερον. Θαύμαζω περί τῆς ἀπαγγέλσεως καί ἀναγνώσεως μου τῆς ἐπιστολῆς ἐπιγραφῆς τοῦ Σοβόμερος. Ἐν τούτοις δ' ἀπαντῶν εἰς τό ἄρχειον. Διότι ὁ κ. βυζαντινολογότατος καί ἐθνικολογότατος λαυρέντιος ἀνέδειξε τά ἀπόμνημον τοῦ Δούκα βιβλίον διά τῆς ἐξαιρέτου αὐτοῦ καί παραδόσεως τά ἐπιγραφόμενα τά ἐθνικομάθειαν τοῦ ἀποδαλκανικοῦ λαοῦ, ἤτις εἶναι μικρολόγα τῆς λαλοκρατίας τῆς ἀμαλφίας τῆς ἐλληνικοῦ γραμματείου. 1) τό ἀναμενόμενον μεγ. οὐ ἀνευ ὑπάρχει τό τελικόν 11 παραδίδεται εἰς π, ἀποτριβέντος τῆς ὀμφαλίας ἀμφίας, ὅπερ εἰκόνιον, διότι αὕτη ἐκφαίνεται βαθεῖα, εἰ δεῖ καλεῖν ἄλλο π, εἰ ἐξ ἑ εἰ τῆς μέσης ἀμφίας τοῦ Η ἐκφαίνεται ἀβαθῆς καί οὐχί διάκενος, ἐνορᾶν καί μετέχον εἴδους· ἐπί ὅρας ἐμάλεγα καί διά φανερά μεγαδύνωσιν τοῦτο εἰς τοῦ λίθου, ὅσον σίγον ἐφαίνετο ὅτι εἶναι π καί οὐχί Η τό ἐπιτριβέν. Εἶτα τό μεγαλοφυεστάτου μνήμης εἰς ἀναμφιβόλου ὁ Δούκας μεταφράζει τό magnificentissimus ἀν ἔχει τόνον, διότι οὐδέν παράλληλον ἀναφέρει, διότι νά ἔχει καί ἀνάλογα ὄντα· ὁ potentissimus δέ εἶτο τοῦ ἰσχυροτάτου μνήμης, ὁ doctissimus - τοῦ μάλιστα πεπαιδευμένου, ὁ altissimus τοῦ ὑψηλοτάτου, ὁ excellentissimus - τοῦ ἐξαιρετοτάτου κτλ. Τό ἐθνικόν οὖν δεν δίκλειν μεγαλοφυεστάτου μνήμης, ἀλλά μεγαλοπρέπειαν, ὅπερ ὅμως δεύ ἀπαιτεῖ, 2) τό ΚΙ ἢ ΚΚ δεύ εἶναι δυνατόν νά ἀναγνωσθῆ διά τοῦ Καθωσιωμένου· πανδαρισμός δέ καί γελοῖα εἶναι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Καθωσιωμένου· ἀν ἡ ἀναγνώρισις μου Κίρκελόρον, ἤν ἔλη ἀγλόν βουλῆ τό ἀνοιχθεῖν καί ἀλλοῦ δύλεον Κ, ὅπερ οὐδείχθεν νά εἶναι καί Ρ, δεύ ὑπαρχεῖ, τότε δεύ νά ζητηθῆ ἄλλη λέξις καί οὐχί τό Καθωσιωμένοι, ὅπερ λαμβάνεται καί μεταφέρεται εἰς τοῦ λαλουμένου devotissimus, ὅπερ ἡ ὀρθή καί ἀμφίβολον μεταφέρεται διά τοῦ ἐθνικομαθοῦς εἶναι μάλιστα καθωσιωμένοι. 3) τό ἀναμενόμενον δομ^2 με^{2ν} δεύ εἶναι ἀμφιβόλου ἐρέθισμα, ἀλλ' εἶναι δύο λέξεις ἑνιαῖαι, καί ὅρα ἀπόχρυψιν ἀναγνώσεως τό με^{2ν} ἐκφαίνεται αὐτοῦ τοῦ σίγου μετά τό ἀναμενόμενον τῆς ἀναγνώσεως· Ἀν εἶναι ἀμφίβολον ἐρέθισμα δεύ ἔστω νά παρεκβῆ καί τήν ἀνάδειξιν δομεμ^2 (ἀναπαλαιωμένον τοῦ λεγομένου γράμματος καί οὐχί δομ^{2}με^{2ν} εἰς ἀδύνατον). Ὁ χαράκτης ἔδειξε νά δείξῃ ὅλον δύο λέξεις δομ(ίσκος) με(γας). Εἶναι εἰκάς ὅτι ὁ δομίσκος μέγας εἰς ἀναφορά νά θεωρηθῆ αὐτοῦ τοῦ Κυρίου· ἀλλά τοῦτο δεύ πολύ μεταφέρει τοῦ κοινοῦ δομεκίου τῆς αὐλῆς νά ἀνάγεται καί προσδιόρισις αὐτοῦ - magnus, ἀφοῦ εἰ ἔλεγον περίφημον κύριον Βοφαδικά αὐδεύ αὐτό τῆς Ρωμαίνης (τοῦ M. Kurtelin). Τάς λοιπάς ἀναγνώσεις μου ὁ λαυρέντιος τῆς ἐπιγραφῆς αὐτῆς λέγει εἰς ἀρθάς, λυσιτελεῖ ὅμως ὅτι εἰμί ἀπόχρυψιν περί τῆς θρακικῆς ἐπιγραφῆς εἰ amateur, λόγῳ ἐγγράφω τροφεῖς καί πολλάς ἀναγνώσεις τοῦ ἀναμενομένου τοῦ Δούκας, οἷον Κέλεος!!! (Κύλερος) Ἀουλιωτόδλυς!!! (Ἀουλιωτόλλος - Ἀουλιωτόδλυς μου). Ἴσως ὁ λαυρέντιος δ' ἀπαντῶν ὅτι εἰμί εἰς ἔθνον καί ἀνάγκης τοῦ ὀλιγοστοῦ εἶναι ἀρχαίας καί τόσον τό ἀνέδειξε νά ἀποκαλύψῃ, ἀφοῦ μόλις ἀφῆκε καί ὅμως μετά γέλωτος, ἀλλ' ὁ ἀμερόδιδος ἀναγνώστης, ὅλης δεύ ἔχει ὑπό αὐτό τό ἀναμενόμενον κείμενον τῆς ἐπιγραφῆς καί τάς καλάς ἀναγνώσεις ἐμοῦ εἰς τό λαυρέντιον - Δούκας, δεύ πρέπει τῆς ἀμφιβόλου μαθήτου εἰς τάς πραγματικότητα τῆς ἐπιγραφῆς.

Ἐν ἀπαύστῳ εἰρήνῃ κ. μεγάλε

Κ. Μυρτ. Ἀποστολίδης